

פרשת דברים

משיח - עכשיו יותר מתמיד

חודש אב הוא זמן מתאים במיוחד לגאולה. שכן נאמר במדרש: "עלה אריה במזל אריה והחריב את אריאל... על מנת שיבוא אריה במזל אריה ויבנה אריאל". ומסביר המדרש: עלה נבוכדנאצר המכונה אריה ("עלה אריה מסובכו"), בחודש אב שמזלו אריה, והחריב את בית המקדש המכונה "אריאל". כל זה אך ורק על מנת שיבוא ה' שנקרא אריה ("אריה שאג מי לא יירא") ויבנה באותו חודש את בית-המקדש. אם כך, חודש אב מיועד מלכתחילה לבניין בית המקדש. ובפרט שנוהגים לקרוא לחודש זה "מנחם אב", מקדימים "מנחם" (שמו של משיח המנחם ומביא את הגאולה) עוד לפני "אב", כי בחודש זה יבוא מנחם ויביא את הגאולה.

בחודש אב עצמו - יום תשעה באב מסוגל במיוחד לגאולה, ובפרט בזמן מנחה. שהרי זהו יום וזמן לידתו של משיח, שלכן אומרים אז תפילת "נחם" ובמוצאי תשעה באב מקדשים את הלבנה. והרי ביום הולדתו של האדם מזלו גובר, ומה הוא "מזלו" של משיח יותר מעניין הגאולה?

שבת "חזון" - רואים גאולה

השבת שלפני תשעה באב קרויה "שבת חזון" - מלשון מחזה, משום שבשבת זו מראים לכל אחד מישראל "מרחוק" את בית המקדש השלישי, כדי לעורר בו געגועים לגאולה ולמקדש. ומסביר זאת הרב מברדיטשוב במשל: לאב היה בן אהוב והכין בשבילו בגד יקר, אבל הבן לא ידע להעריך אותו וקרע את הבגד בהתנהגות לא זהירה. סיפור זה חזר על עצמו כאשר האב הכין לו בגד שני. הכין האב בגד שלישי ולא נתן אותו לבנו, אלא שמר אותו, ורק לעיתים רחוקות הוא מראה אותו לבן על מנת שילמד להתנהג כך, שיהיה ראוי לבגד. כך גם מראה לנו ה' את בית המקדש השלישי (=הבגד השלישי) בשבת חזון, כדי שהדבר ישפיע על התנהגותנו ותגיע הגאולה.

בכלל הגאולה כולה נמשלה ל"יום שכולו שבת", ויש קשר עמוק בין השבת לגאולה. ובמיוחד זמן סעודה שלישית של שבת, המרמז לסעודה שעתיד ה' לעשות לצדיקים לעתיד לבוא. לכן, כשתשעה באב חל בשבת, והצום נדחה משבת ליום ראשון (כמו בשנת תנש"א בה נאמרה השיחה), רואים בגלוי את הטוב הטמון בתשעה באב במיוחד בסעודה שלישית, שהיא הסעודה המפסקת - לא רק שלא צמים, ומקיימים בהידור יתר את "וקראת לשבת עונג", בסעודה גדולה מן הרגיל, אלא שאוכלים (בזמן לידתו של משיח, וכשמזלו גובר), את מאכלי הסעודה שלעתיד לבוא: דגים - לוויתן, בשר - שור הבר, ויין - יין המשומר.

תשעה באב ויום כיפור

כאשר תשעה באב חל בשבת, והצום נדחה, הרי בט' אב אוכלים ושותים, ויש אף להרבות בכך. הדבר מזכיר לנו את הנאמר לגבי יום כיפור "כל האוכל ושותה בתשיעי (ערב יום כיפור) מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי".

שכן ישנו קשר בין תשעה באב ליום כיפור: הצומות שקבעו חז"ל שורשם מהתורה (כמו כל המצוות שמדרבנן), והמקור להם הוא צום יום הכיפורים. מבין הצומות שקבעו חז"ל הדומה ביותר ליום כיפור הוא תשעה באב, הן בטווח הזמן בו צמים (החל מהערב הקודם) והן בחומרות הנוספות הנהוגות בו. ולא רק בכך מסתכמת ההקבלה בין יום כיפור לתשעה באב: עצם קביעתו של יום כיפור כיום סליחה ומחילה נובע מכך שמשם רבינו ירד אז מההר עם תשובת ה' "סלחתי כדבריך", אך תחילת השחות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

של משה על מנת לפייס את ה', הייתה עוד בארבעים הימים האמצעיים בהם שהה משה בהר, ימים שהתחילו בי"ז בתמוז וכללו בתוכם את תשעה באב (וט"ו באב).
ועוד: ט"ו אב הוא המשך ישיר לתשעה באב, שכן בט"ו אב נסתיימה הגזירה של מתי מדבר - ובעצם אז התגלה שהגזירה בטלה כבר בתשעה באב. אם כן ט"ו אב מגלה את פנימיותו החיובית של תשעה באב. והרי חז"ל משווים את ט"ו אב (כאמור - ההמשך והתיקון של תשעה באב), ליום הכיפורים, ואומרים: "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים". וכשם שביום כיפור מאיר גילוי אור נצחי הקשור לגאולה ולבניין בית המקדש, כך גם בחמשה עשר באב המגלה את פנימיותו של תשעה באב. נמצא שדברי חז"ל "כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי", אמורים גם לגבי קביעות כזאת של תשעה באב. על ידי אכילת האדם בתשיעי (ט' באב שחל בשבת), "מעלה עליו הכתוב" - התורה ("הכתוב") מעלה ומרוממת את אותו אדם ("מעלה עליו") למדרגת עולם הבא, בו אין אכילה ושתיה ("כאילו התענה") במשך יומיים ("תשיעי ועשירי"). ובפרט כאשר משיח מגיע כבר ואז לא נצום כלל בתשעה באב, אלא נחוג אותו כיום-טוב. כשם שהיה בבניית בית המקדש הראשון, בו דחו את צום יום הכיפורים בשל חנוכת הבית. ועוד הרבה יותר, שהרי אז יתבטל הצום לגמרי ויהפוך ליום שמחה.

העבודה: להתחנן שוב ושוב

בתפילת מנחה בשבת זו קוראים בתורה את פרשת ואתחנן. פרשה זו פותחת בתפילת-תחינת משה לה' להיכנס לארץ ישראל. אולם לכאורה ה' לא נענה לתפילתו, אם כך, לשם מה נכתב עניין זה בתורה? מה אנו למדים ממשוהו שלא התבצע?

אלא מוכרחים לומר שבקשת משה אכן התקיימה, והוא אכן ייכנס לארץ ישראל, אלא שהדבר מתעכב ויתקיים בפועל בגאולה השלימה בה הוא יכניס איתו את כל עם ישראל לארץ. שהרי ידוע הכלל: "צדיק גוזר - והקב"ה מקיים". ובפרט שמשוה רבינו התפלל לא תפילה אחת או שתיים, אלא כמניין "ואתחנן"=515 תפילות! ומן הסתם יש לומר, שגם אחרי שהקב"ה אמר לו "רב לך, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" המשך משה במסירות נפש להתפלל על הדבר. זאת משום שאם היה נכנס אז לארץ הייתה באה כבר אז הגאולה לכל בני ישראל. והרי אמרו חז"ל "כל מה שבעל הבית (הקב"ה) אומר לך עשה, חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע במצב של גלות (שהיא 'יציאה' משולחן אבינו שבשמים). בנוגע לזה צריכים להמשיך לבקש ולהרעיש על הגאולה אפילו אם ישנו ציווי ה' להפסיק!

ולמרות שהיה בכוחו של משה לפעול שהדבר יקרה אז, הרי מהיותו רבי אמיתי - הוא אינו יוצא מהגלות בהשאירו שם חלק מעמו (אלה שמתו 40 שנות הנדודים, ועליהם נגזר שלא ייכנסו לארץ), אלא שלמות הגאולה שלו היא בכך שביחד עמו נגאל כל עמו. ולכן הוא מסר את נפשו ונשאיר איתם במדבר, עד הגאולה השלימה בה ה' יאפשר לו - בזכות תפילותיו - להכניס אתו את כל עם ישראל לארץ.

אם כך, מה שאנו למדים מכאן הוא לבקש, ולחזור ולבקש, ושוב לבקש-להזכיר-להתחנן אל ה' "עד מתי?" בלי להתייאש או להרפות. ולמעשה הכל כבר מוכן לסעודה של לעתיד לבוא, ומחכים רק לפעולה זו של היהודי על מנת שהגאולה תבוא מיד.

ערב שבת אחר הצהריים

מבחינת שנות קיום העולם, אנו עומדים כעת לאחר סיום 5,000 השנים הראשונות, ובאלף השישי עצמו - במחצית השניה שלו (ה'תשס"ו=5,766). הדבר מקביל מבחינת ימות השבוע ליום שישי אחר

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

הצהריים, כאשר ההכנות לשבת בסיומן ושבת כבר ממש בפתח. גם מבחינת העבודה בעולם אנו עומדים כעת לאחר סיום ההכנות, ומשיח כבר ממש בפתח. אנו קרובים לגאולה יותר מאי פעם. ובפשטות, יהודי מאמין באמונה שלמה "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שיבוא היום! שמשח ממש עכשיו מתגלה לעינינו, נכנס לבית הכנת ובית המדרש ב770 ומוליך אותנו מיד לארץ ישראל עם בית המקדש וכל היהודים!

אך למרות זאת עלינו להחליט החלטות טובות הנוגעות לזמן הגלות, כאשר מקדימים להם את המשפט: "אם משיח ח"ו יתעכב". כי יהודי, היכן שהוא נמצא ומתי שהוא נמצא, הרי הוא עושה את עבודתו בשלמות וביסודיות, למרות אמונתו המוחלטת בגאולה המיידית. ובפרט שבגאולה יהיה המשך למעשים הטובים שלנו, שכן הגאולה באה להוסיף על הגלות, ולהשלים אותה עוד יותר (גאולה=גולה ועוד האות א') במהרה מי"ד ממ"ש.

משיח ודאי נכנס כעת ממש וגואל... (מדברי הרבי בשיחה)

ומכל זה מובן – שזמן זה ומקום זה הרי הוא זמן ומקום הכי מסוגלים לביאת משיח צדקנו. ובפשטות – שיהודי מאמין באמונה שלמה, שמשח צדקנו, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כו", "וכ"משיח ודאי" (על ידי זה ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל") – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בני ישראל בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי...

הדבר היחידי שעליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי"?!..."

ועל ידי זה הוא פועל שמשח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת זה ... ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

וכפי שהודיע להקדים ולהוסיף לפני קבלת ההחלטות: אט ח"ו משיח יתצב

- לזכור שהאהבה והאחדות בין בני" מבטלת את סיבת הגלות ואת הגלות עצמה.
- להוסיף עוד אחרי תשעה באב בתורה, מצוות, ובמיוחד במצוות הצדקה.
- להמשיך, בחיות מחודשת, לערוך סיומי-מסכת בתשעת הימים עד (ובכלל) ט"ו אב.
- לקשר את ה"סיום" עם נתינה לצדקה, ובמקום המתאים – עם סעודה (בפרט בשבת) והתוועדות.
- לערוך ההתוועדות באור לט"ו אב מתוך שמחה הכי גדולה בדוגמת שמחת נישואין.
- לפרסם 2 עניינים אלו (ההוספה בתומ"צ ועריכת הסיומים) בכל מקום שאפשר, ובפרט במקומות שעדיין לא ידוע על כך.
- לצעוק עוד צעקה ותביעה, ועוד תזכורת: "עד מתי?" ובכך לפעול הגאולה.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד